

יו"ד על מה הן מרמזות. **אַלָּא נְטִיעָה דְּגִנְתָּא** (ס"א וְדָאִי) **דָּא, אֶקְרִי**
 ו' אלא הנטיעה של זו הגן שהוא ז"א שהוא נטוע בתוך אימא בעיבור, נקרא ו' שהוא
 אות ו' דהוי"ה. **אֵית גִּנְתָּא אַחֲרָא, דְּאִיהִי ד'** ויש עוד גן אחר שהוא
 בחינת אות ד' שהיא המלכות שנקראת ג"כ ג"ן שבתוכה נטועות נשמות. **וַיִּמְהֵא ו',**
אֲשֶׁת־קַיִיא ד' ומזו הו' שהוא ז"א נישקת וניזונת אות ד' שהיא הנוק'. (דְּאִיהִי
 אֲרַבְעָה), (ס"א רָאשִׁים) **וְהִינֵנוּ רָזָא דְּכֶתִיב** וזה סוד מש"כ, **וְנָהָר יוֹצֵא**
יַמְעַדָּן וְגו' להשקות את הגן. **מָאִי עֵדָן** ומסביר מי הוא זה העדן. **דָּא**
חֲכָמָה עֲלָאָה, וְדָא י' ואומר שעדיין הוא חכמה העליונה שהוא אבא, ואבא
 הוא אות י' דשם הוי"ה כנודע, ובמילואה כזה יו"ד כולל בתוכו את אימא וזו"ן.
לְהַשְׁקוֹת. אֵת הַגֶּן, דָּא הוּא ו' "הגן" הוא אות ו' דהוי"ה ב"ה שהוא
 פרצוף ז"א. **וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהִיָּה לְאַרְבָּעָה רָאשִׁים, דָּא הוּא**
ד' וארבעה ראשים היא אות ד' שהיא הנוק' שמקבלת את השפע מז"א, וענין ארבעה
 ראשים הוא כי הנוק' עומדת מאחורי תנה"י דז"א וכן הוא סוד "ארבעה ראשי שנים",
וְכָלָא כָּלִיל בְּיו"ד וא"כ בכל הפרצופים או"א וזו"ן כלולים באות יו"ד וכנ"ל.
 ע"כ דברי רב ייבא סבא.

וַיִּבְגֵּין כֶּדֶן, אֶקְרִי אָב לְכָלָא. אָב לְאַבְהֶן ומפני שכל הפרצופים
 כלולים בחכמה שהיא אבא לכן נקראת החכמה אב לכל העולמות שלמטה
 ממנו, וכן נקרא אב לכל האבות שהם חב"ד חג"ת דז"א שנקראים אבהן. **שִׁירוֹתָא**
דְּכָלָא ונקרא הוא התחלת הכל שהוא תחילת הכל שעל ידו נעשים ומתפשטים כל
 העולמות והוא תחילת שם הוי"ה ב"ה אות י', (אֶקְרִי) **בֵּיתָא דְּכָלָא** והוא בית

הלימוד היומי

של הכל דהיינו מכיון שאימא כלולה בו ומכיון שאימא נקראת בית גם אבא נקרא בית,
יְבִינָה בֵּיתָא, (משלי כד) בְּחֻמָּה יִבְנֶה בֵּיתָא כמ"ש "בחכמה" שהוא אבא
 "יבנה בית" שהיא אימא. (מֵהָאֵי י' שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא דְכָלְא) **וְכִתִּיב,** (תהלים קד)
כָּל־בְּחֻמָּה עָשִׂיתָ וכתוב "כולם" כל הפרצופים אפילו זון" בחכמה שהוא
 אבא "עשית" שכולם נקבצו ונאספו ונכללו בחכמה ותיבת "עשית" פירושו קיבוץ ואיסוף
 כמו ישראל עושה חיל. **בְּאַתְרֵיהּ, לֹא אֶתְנַלְיָא, וְלֹא אֶתִידַע** אף
 על פי שעיקר אות יו"ד היא בחכמה בכל זאת במקומו בתיבת "חכמה" אין בה אות י'
 בגילוי כי מהראוי היה שתהיה אות י' בתיבת חכמה שהרי היא רומזת לחכמה כמו הבינה
 שיש בה אות ה', וממשיך ואומר וגם לא נודע בתיבת חכמה אות י' אפילו דרך רמז, והטעם
 הוא מפני שאבא נכלל במזלא ונחשב כעתיקא כמ"ש והחכמה מאין תמצא ומכיון שנכלל
 בעתיקא אי אפשר להשיגו. **מִדְּאַתְחֲבַר בְּאַיְמָא אֶתְרַפִּיז בְּאַיְמָא**
 ורק כשנתחבר אבא עם אימא על ידי שנה"י דאבא נכנסו בתוך נה"י דאימא ובסוד חכם
 בבינה נרמז אבא באמא והוא באות י' דבינה שהיא נחה ולא נעה **וְיִבְגִּין בְּךָ**
אִימָא כָּלְלָא דְכָלְא ולכן אמא היא כוללת כל הפרצופים כי שם "בינה"
 אותיות י"ה שבו הם או"א ואותיות ב"ן דבינה הוא ז"א שכולל עימו את הנוק' בהיותה
 בסוד עיבור באמא, **בִּיה אֶתִידַע וְבִיה אֶתְרַפִּיז** וא"כ ע"י הבינה נודע אבא
 לז"א ובה בבינה נרמזו י"ה שהם או"א ובן שהוא ז"א ונכללת עמו הנוק', ואפילו שאמרנו
 שבינה היא כוללת את כולם, מכל מקום, **שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא דְכָלְא.** (חֲכָמָה
 אֶקְרִי) **יְבִינָה סְתִים כָּלְא** ההתחלה והסיום של כל האצילות אינו בבינה אלא

בחכמה שהרי בה באות יו"ד במילואה סתומים כל הפרצופים כי אות י' הם או"א, ואותיות ו"ד הן זו"ן.

כָּלֶלָּא דְּכָלָּא, שְׁמָא קַדִּישָׁא כלל העולה, שכלל הכל הוא פרצוף

"אבא" כי כולל בתוכו כל הפרצופים והחכמה היא שם הקדוש הוי"ה ב"ה

שבה היא לבדה כוללת כל פרצופי האצילות או"א וזו"ן בד' אותיות הוי"ה, והיא קדושה,

כי היא מקודשת מכל השמות שלא נכלל בשם זה ע"ז וכי התורה מכנה את הע"ז בשמות

אלה"ם אחרים וכו' משא"כ בשם הוי"ה ב"ה. **עַד הַשְׁתָּא רְמִיזָנָא, וְלֹא**

אֲמִינָא כָּל אֱלִין יוֹמִין. וְהֵאִידָנָא מִתְנַלְפִין סְטָרִין ואומר

רשב"י עד עתה רק דברתי ברמז את עניני או"א ולא אמרתי ופרשתי הדברים בהרחבה

במשך כל אלה הימים שדרשתי עד היום הזה בסודות התורה. אבל עתה שאני הולך

להסתלק מן העולם ביום הקדוש הזה באדרא זוטא דעו כי נפתחים ונחקקים ומתבארים

כל צדדי הדברים ואופני הסודות דפרצופי או"א ולא ישארו הדברים סתומים כמו שהיו

עד עתה, י', **כָּלִיל בְּהַאי חֲכָמָה. ה' דָּא אֵימָא, וְקָרִינָן**

בִּינָה והענין הוא כי אות י' דהוי"ה נכללת בחכמה כי אף על פי שעיקר אות י' הוא

במזלא היא כלולה בחכמה ודייק בלשונו אות י' רק נכללת בחכמה כי שורשה במזלא,

ואות ה' דהוי"ה היא אימא וקוראים אותה בינה ואפילו שאנחנו יודעים שאות ה' היא

בתבונה עם כל זה קוראים אותה גם אימא. ו"ה, **אֱלִין תִּרִין בְּנִין,**

דְּמִתְעַטְרִין מֵאֵימָא אותיות ו"ה דהוי"ה ב"ה הן שני בנים דהיינו בן ובת שהם

זו"ן שנקראים בנים לאו"א כי פעמים לבנים ובנות קוראים להם בנים כמ"ש בעצב תלדי

בנים. וכן בנים אשר יולדו להם, ואלה הבנים זו"ן מתעטרים מאמא דהיינו שמקבלים

המוחין והכתרים שלהם מאמא כמש"כ בעטרה שעטרה לו אמו כי הנה"י דאמא מתלבשים בזו"ן והתפארת דאמא נשאר עליהם על ראשיהם מלמעלה. **וְהָא תַּנִּינָן, דְּבִינָה אֶתְפִּלִּיל מִכְּלָא** והרי למדנו לעיל שבינה לבדה נכללה מכל ארבע אותיות הוי"ה ב"ה ובה רמוזים כל הפרצופים שאע"פ שהיא אות ה' ראשונה דהוי"ה מ"מ כולם רמוזים בה. **י"ד דְּמִתְחַבְּרָא בְּאִמָּא, וּמִפְקִין בִּין** והוא על סדר זה כי אות י' שהיא אבא מתחברת עם אמא שהיא אות ה' ומוציאים את הבן על ידי אותו היחוד שהוא אות ו' ועמו כלולה הנק' אות ה' שהיא פסיעה מלבר הרי כל אותיות הוי"ה נרמזים בה. **וְהַיִּינוּ בִּינָה** ולכן נקראת בינה כי בתיבת בינה נכללים, **א"ב וא"ם דְּאֲנוּן י"ה, בֵּין בְּנוּיָהוּ** אב ואם שהם אותיות י"ה, ובן שהוא ז"א בתוכם כי אמא מקבלת טיפת אבא ואז בתוך אמא יש את הזו"ן הרי נמצא כי בבינה כלולים או"א וזו"ן וא"כ כל אותיות הוי"ה ב"ה נרמזים בה.

הַשְׁתָּא אֵית לְאִסְתִּפְלָא, בִּינָה, וְאֶקְרִי תְּבוּנָה, אִמָּא
אֶקְרִי תְּבוּנָה, וְלֹא בִּינָה עתה לאחר שבארנו הטעם שנקראת אמא בינה כי רמוזים בה או"א וב"ן שהוא ז"א יש להתבונן מדוע פעמים הבינה נקראת "תבונה" ומהראוי היה שלא תיקרא כי אם בשם בינה בלבד ולא תבונה, כי התבונה אין בה רמז לחכמה שהיא אות י'. **אֶלָּא תְּבוּנָה אֶקְרִי, בְּשַׁעֲתָא דִּינְקָא לְתִרִין בְּנִין, בִּין וּב"ת, דְּאֲנוּן ו"ה** [9] ומתרץ, אלא

אור הרשב"י

[9] ועיין ביין הרקח דף כה אות לג וז"ל: מטעם שרמזו בתיבה או"א וז"א, אם כן מהראוי פירוש כי לפי טעם זה שאמרנו, שנקראת בינה היה שלא תקרא כי אם בשם בִּינָה (בלבד) ולא

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000